

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/19/2017
Identifikačné číslo spisu:	1112217000
Dátum vydania rozhodnutia:	13.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1112217000.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu H. V., bývajúceho v Y., zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom so sídlom v Prahe, Symfonická č. 1496/9, Česká republika, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu nemateriálnej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21 C 112/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2016 sp. zn. 9 Co 344/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2016 sp. zn. 9 Co 344/2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 29. mája 2012 domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť nahradiť mu nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 € spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 8. mája 2012 a tiež náklady právneho zastúpenia vo výške 1 067,52 €. V žalobe uviedol, že rozsudkom Vojenského obvodného súdu Banská Bystrica zo 16. apríla 1985 sp. zn. 1 T 42/85 bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne (od 19. februára 1985 do 19. februára 1987 vrátane väzby). Ďalším rozsudkom (Vojenského obvodného súdu Banská Bystrica z 8. decembra 1989 sp. zn. 3 T 140/98) bol žalobca opätovne uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne. Vo výkone väzby bol od 25. októbra 1989 do 5. decembra 1989, do výkonu trestu odňatia slobody nenastúpil z dôvodu, že na danú trestnú vec sa neskôr vzťahovala amnestia. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 29. novembra 2010 sp. zn. 1 Nt 61/2010 v znení uznesenia Krajského súdu Trenčín z 11. augusta 2011 č. k. 23 Tos 47/2011-75 bola v uvedených trestných veciach povolená obnova konania a oba rozsudky boli zrušené. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 13. septembra 2011 sp. zn. 1 Tv 5/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. septembra 2011, bolo jeho trestné stíhanie zastavené pre neprípustnosť z dôvodu porušenia zásady „ne bis in idem“. Žalobca zastával názor, že z týchto dôvodov mu vznikol nárok na náhradu nemateriálnej

ujmy, pri posudzovaní ktorého treba vziať do úvahy, že došlo k jeho nezákonnému väzneniu a neustále mu hrozilo, že bude opakovane povolávaný do vojenskej služby a následne odsúdený. Spresnil, že celkovo bol vo výkone trestu odňatia slobody spolu s výkonom väzby 24 mesiacov v rokoch 1985 až 1987 a 1 mesiac a 12 dní v roku 1989. Za každý deň väznenia žiadal priznať náhradu vo výške 34,25 €, resp. 63,94 €. Na súd sa obrátil z dôvodu, že žalovaná odmietla vyhovieť jeho žiadosti zo 7. novembra 2011 o náhradu nemajetkovej ujmy.

2. Rozsudkom z 30. januára 2014 č.k. 21 C 112/2012-74 v spojení s doplniacím rozsudkom z 24. marca 2014 č.k. 21 C 112/2012-92 Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť do 3 dní žalobcovi sumu 25 000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 8. mája 2012 do zaplattenia a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania vo výške 2 589,69 €; vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2.1. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a so zreteľom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) súd prvej inštancie považoval rozhodnutia, ktorými bol žalobcovi uložený výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody za nezákonné rozhodnutia podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Nárok žalobcu na odškodnenie posúdil podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii (ďalej len „zákon č. 119/1990 Zb.“) nakoľko mal za to, že zákon č. 119/1990 Zb. vo vzťahu k zákonu č. 58/1969 Zb. predstavuje špeciálnu právnu úpravu, lebo obsahuje osobitné ustanovenia vzťahujúce sa na prípady poškodených osôb v súvislosti so zrušenými odsudzujúcimi súdnymi rozhodnutiami za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti zákon označoval za trestné, umožňuje rýchle preskúmanie prípadov týchto osôb a zabezpečuje im primerané hmotné odškodnenie. Keďže ani jeden z uvedených zákonov neupravoval náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu treba posúdiť podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky o ľudských právach a základných slobodách, ako aj čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

2.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade žalobcu boli splnené predpoklady pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že vydaním nezákonných rozhodnutí došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, bola znížená jeho dôstojnosť a ovplyvnený jeho súkromný život, čo sa negatívne odrazilo aj na jeho psychickom stave. Následky zásahu do práv žalobcu, za ktoré zodpovedá žalovaná, boli tak vysokej intenzity a závažnosti, že postačujúcim by nebolo poskytnutie iného zadosťučinenia. Výšku tejto náhrady určil súd prvej inštancie voľnou úvahou s prihliadnutím na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

2.3. O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením prvý deň po dni, keď jej uplynula lehota na plnenie.

2.4. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške, hoci mal v časti náhrady nemajetkovej ujmy úspech len čiastočný (§ 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

3. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 9. júna 2016 sp. zn. 9 Co 344/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 427,98 €. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil. Odvolací súd sa s jeho dôvodmi stotožnil, pričom zohľadnil tiež existenciu reálnej hrozby, že žalobca bude aj v budúcnosti za rovnaký trestný čin naďalej opakovane odsudzovaný a že k naplneniu tejto hrozby nedošlo len vďaka zmenám spoločenských pomerov. Súdom prvej inštancie určenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd považoval za primeranú následkom, ktorým bol žalobca vystavený a s ktorými sa musel vo svojom živote vyrovnávať.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala 5. októbra 2016 žalovaná dovolanie s tým, že je prípustné

podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), lebo súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa jej názoru je dovolanie (v časti úrokov z omeškania) prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, lebo napadnuté rozhodnutie v tejto časti záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolanie vo zvyšnej časti je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo napadnuté rozhodnutie tu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

4.1. K procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo podľa názoru dovolateľky v dôsledku absencie riadneho, zrozumiteľného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd sa nezaoberal jej úvahami a argumentmi namietanými v priebehu celého konania a týkajúcimi sa základnej podmienky aplikácie Dohovoru na posudzovaný prípad. Nezohľadnil, že k zásahu, ktorý mal byť podľa žalobcu základom pre priznanie nároku, došlo skôr, ako Dohovor nadobudol pre vtedajší štát záväznosť a pred tým, ako sa k nemu prihlásila Slovenská republika. Za nesprávne označila úvahy súdu odvolacieho súdu, podľa ktorých nepriznanie nemajetkovej ujmy v danom prípade by malo za následok vylúčenie žalobcu ako poškodenej osoby z odškodnenia nemajetkovej ujmy, a tým jeho znevýhodnenie oproti tým osobám, ktorých nároky sa odškodňujú podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Zdôraznila, že zákonodarca práve zákonom č. 119/1990 Zb. umožnil zrušenie konkrétneho okruhu právoplatných odsudzujúcich rozhodnutí, zabezpečil spoločenskú rehabilitáciu poškodených a upravil ich primerané hmotné odškodnenie. Práve neprijatím tohto zákona by takéto odškodnenie nebolo možné, nakoľko zásahy, s ktorými tento zákon spája vznik práva na odškodnenie, iným spôsobom odškodniť nemožno. V súvislosti s argumentáciou týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia žalovaná poukázala na závery vyjadrené Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), v zmysle ktorých súd musí vo svojom rozhodnutí uviesť relevantné a dostatočné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, pričom požiadavka dostatočnosti ako aj relevantnosti sa týka skutkovej a právnej stránky rozhodnutia. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (I. ÚS 243/07, I. ÚS 402/08, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

4.2. Odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) dovolateľka namietala v súvislosti s právnym posúdením otázky „priznania úrokov z omeškania“. Podľa jej názoru rozhodnutie súdov v tejto otázke spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Svoju argumentáciu doložila rozsudkom najvyššieho súdu zo 14. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 185/2011, v zmysle ktorého povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia; až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

4.3. Za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), dovolateľka označila otázku „či je možná priama aplikácia Dohovoru na posudzovanú vec vzhľadom na časových okamih, odkedy je ním Slovenská republika viazaná“. Poukázala na to, že v súdom prvej inštancie spomenutom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 177/2005 išlo o prípad, v ktorom k zásahu orgánu štátu došlo po 21. februári 1991, kedy bol už Dohovor podpísaný v mene Českej a Slovenskej Federatívnej republiky, a tiež po 18. marci 1992, odkedy je Dohovor záväzný pre Slovenskú republiku. V posudzovanom prípade žalobcu ale oba súdy vyvodzovali nárok žalobcu na základe aplikácie zákona č. 119/1990 Zb. a zohľadnenia odsudzujúcich rozhodnutí súdov vydaných v rokoch 1985 a 1989, teda jednoznačne v čase, kedy pre vtedajší štát Dohovor záväzný nebol. Podľa dovolateľky je preto vylúčené, aby súd priznal žalobcovi náhradu nemateriálnej ujmy na základe priamej aplikácie čl. 5 ods. 5 Dohovoru. Dodala, že účelom zákona č. 119/1990 Zb. je poskytnúť nápravu za krivdy, ku ktorým došlo v predchádzajúcom režime v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990, teda v čase, kedy Dohovor Slovenskú republiku nezaväzoval. V tom čase nebola demokratickým a právnym štátom, čo je základným predpokladom zákona č. 119/1990 Zb., preto na jeho činnosť nie je možné aplikovať nároky na takýto štát kladené ustanovením čl. 5 ods. 5 Dohovoru.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že oba súdy postupovali správne, keď mu priznali náhradu nemateriálnej ujmy za jeho nezákonné väznenie. Správne pritom vychádzali zo záverov rozhodnutia

Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). vo veci Kopecký proti Slovenskej republike, podľa ktorého vnútroštátne súdy nemajú síce zvláštnu povinnosť odškodňovať krivdy za škody spôsobené pred ratifikáciou Dohovoru, ale takúto možnosť nesporne majú s prihliadnutím na svoju ekonomickú a sociálnu politiku. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie odmietol, prípadne zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie ako strana sporu podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) dovolateľka, na ktorú sa vzťahuje § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, a v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v tomto ustanovení, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod „procesným postupom“ sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor).

8.2. Najvyšší súd už vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP je významný iba procesne nesprávny postup súdu (postup súdu, ktorý porušuje normy upravujúce civilný súdny proces), ktorým sa procesnej strane znemožňuje, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Zakladajúcim vadu zmätočnosti (a prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) je ale výlučne len ten procesne nesprávny postup, ktorého dôsledky dosahujú (až) takú intenzitu, že porušujú právo na spravodlivý proces.

10. Podľa názoru dovolateľky došlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Poukázala na to, že odvolací súd sa (na jednej strane) vôbec nezaoberal možnosťou aplikácie Dohovoru na prípad zásahu do práv žalobcu, ku ktorému došlo v čase, kedy Dohovor nebol pre vtedajší štát záväzný, a (na strane druhej) v uvedenej otázke prijímal nesprávne závery bez relevantného právneho základu a argumentácie. Svoje rozhodnutie v tejto otázke náležite neodôvodnil, čím podľa dovolateľky porušil jej právo na spravodlivý súdny proces.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľka v rámci svojho odvolania skutočne namietala pochybenie súdu prvej inštancie v otázke priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi na základe čl. 5 ods. 5 Dohovoru. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie v tejto otázke rozhodol nad rámec zákona, lebo žalobcovi priznal viac práv, než na aké má nárok. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského

súdu v Bratislave z 29. novembra 2011 sp. zn. 8 Co 85/2011, v zmysle ktorého všeobecný súd nemôže neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahradzovať činnosť zákonodarcu a priznávať v občianskom súdnom konaní aj také nároky, ktoré fyzickým alebo právnickým osobám nepriznávajú platné právne predpisy; v opačnom prípade by neprípustne prekročil hranice delby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzené v Ústave Slovenskej republiky.

12. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti prijal najvyšší súd stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu uvedeného stanoviska; toto stanovisko treba preto považovať za aktuálne aj po 1. júli 2016 (3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 84/2017, 8 Cdo 85/2017).

13. V posudzovanom prípade odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vo vzťahu k aplikácii čl. 5 ods. 5 Dohovoru síce správne uviedol, že predmetné ustanovenie Dohovoru má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou a správne tiež konštatoval, že judikatúra EŠLP pod škodou v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru chápe aj nemateriálnu ujmu. Dovolateľka mu však opodstatnene vytýka, že nevysvetlil, či je vôbec možné na prípad žalobcu aplikovať ustanovenia Dohovoru, keďže k „nezákonnému zásahu“ do jeho práv došlo v čase, kedy Dohovor nebol pre vtedajší štát právne záväzný.

13.1. Podľa názoru dovolacieho súdu malo náležité odôvodnenie, prečo v žalobcovom prípade bolo možné aplikovať Dohovor, kľúčový význam. Napriek zásadnému významu tohto vysvetlenia sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku k danej otázke bližšie nevyjadril. Tým porušil procesnú povinnosť odvolacieho súdu vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie), ako aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

13.2. Pokiaľ sa odvolací súd v danom prípade náležite nevyrovnal s otázkou možnosti aplikácie Dohovoru na prípad zásahu do práv žalobcu (čo znamenalo bez adekvátnej odpovede na podstatnú odvolaciu námietku) a bez ďalšieho prijal záver o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ide o prípad relevantný z hľadiska druhej právnej vety zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016. Procesná nesprávnosť takej intenzity zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP a zároveň odôvodňuje záver o opodstatnenosti podaného dovolania (§ 431 ods. 1 CSP).

14. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovanej dôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, po zistení ktorej dovolací súd pristupuje k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd pripomína, že vada tejto povahy bola už podľa doterajšej právnej úpravy dôvodom, ktorý zakladal nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na závere, že ak v konaní došlo k procesnej vade znátočnosti, dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). Tento záver považuje dovolací súd za naďalej aktuálny (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 5/2018).

15. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu v dovolaním napadnutých výrokoch a vec v rozsahu zrušenia vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

16. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.